

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9222 af 15/02/1998 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-22-98 om beregningsgrundlag - selvstændig erhvervsdrivende - tabt arbejdsfortjeneste - underskud

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 201049-97

Ankestyrelsens principafgørelse O-22-98 om beregningsgrundlag - selvstændig erhvervsdrivende - tabt arbejdsfortjeneste - underskud

Resume:

Tabt arbejdsfortjeneste til et handicappet barns mor, der havde en nystartet, ikke-overskudsgivende selvstændig virksomhed, skulle beregnes ud fra nettoudgiften til en vikar i hendes virksomhed.

Virksomhedens overskud i de foregående år fandtes ikke at være et realistisk beregningsgrundlag.

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 48, stk. 3

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 42

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 104 af 3. juli 1987 om hjælp efter bistandslovens § 48 - pkt. 28

Sagsfremstilling:

En familie fik i januar 1997 en søn med Downs syndrom og en alvorlig hjertefejl.

Kommunen fandt, at moderen til barnet var berettiget til tabt arbejdsfortjeneste efter bistandslovens § 48, stk. 3. Beregningen af den tabte arbejdsfortjeneste skulle efter kommunens opfattelse foretages ud fra forrige års overskud fra moderens selvstændige virksomhed, der var startet i 1994, og først i 1996 havde haft et mindre overskud på ca. 22.000 kr.

Ansøger anførte i sin klage bl.a., at en nystartet virksomhed har en indkøringstid på ca. 5 år, og at en afgørelse som kommunens ikke gavne iværksætterkulturen.

Ankenævnet fandt, at kommunen ikke var berettiget til at anvende forrige års overskud i ansøgers selvstændige virksomhed ved beregningen af den tabte arbejdsfortjeneste til ansøger. Nævnet vurderede, at der på afgørelsestidspunktet ikke var tale om et realistisk beregningsgrundlag. Nævnet vurderede, at det ville være rimeligt at beregne den tabte arbejdsfortjeneste med udgangspunkt i nettoudgiften til en nødvendig vikar.

I klagen over afgørelsen anførte kommunen bl.a., at det var kommunens opfattelse, at beregning af tabt arbejdsfortjeneste for selvstændige erhvervsdrivende, hvor der var tale om et enkeltmandsfirma, skulle ske på grundlag af den hidtidige disponible bruttoindkomst. Kommunen fandt ikke, at ansøgers påberåbelse af et forventeligt større overskud kunne danne grundlag for beregning af tabt arbejdsfortjeneste.

Socialministeriet havde i brev af 29. november 1996 om bruttoficering af ydelse af tabt arbejdsfortjeneste bl.a. anført, at i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at tilvejebringe et realistisk beregnings grundlag for selvstændige, kunne der tages udgangspunkt i nettoudgiften til vikar eller et beregnet beløb svarende til den pågældendes hidtidige disponible nettoindkomst.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, på hvilket grundlag, der skulle beregnes tabt arbejdsfortjeneste efter bistandslovens § 48, stk. 3, når ansøger var selvstændig erhvervsdrivende i en enmandsvirksomhed, der var nystartet (1994) og i opstartfasen ikke havde givet overskud.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger var berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter bistandslovens § 48, stk. 3.

Begrundelsen var, at hun for at passe sønnen måtte ophøre med at arbejde i sin virksomhed, hvor hun havde ydet en reel arbejdsindsats.

Ankestyrelsen fandt på denne baggrund, at der kunne ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, selvom der hidtil kun havde været et beskedent overskud i ansøgers virksomhed.

Ankestyrelsen var enig med nævnet i, at der aktuelt ved beregning af den tabte arbejdsfortjeneste efter bistandslovens § 48, stk. 3 til ansøger skulle tages udgangspunkt i nettoudgiften til en vikar i hendes virksomhed.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at forrige års overskud i virksomheden ikke kunne anses for et realistisk beregningsgrundlag for den tabte arbejdsfortjeneste, da virksomheden blev startet op i 1994, og der ikke før i 1996 havde været et overskud, der kunne trækkes ud som løn til ansøger. Ved opstarten af en virksomhed kan lønnen ikke ses isoleret år for år, men må ses som en helhed over en årrække.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at ansøger havde oplyst, at det ville være nødvendigt med vikar, for at virksomheden kunne køre videre, hvis hun skulle passe sin handicappede søn.

Ved beregningen af den tabte arbejdsfortjeneste kunne der ske fradrag for sparede udgifter, jf. SM O-39-91.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse.